

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **M. S.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 26 marca 2025 r.

kwestii wznowienia postępowania karnego

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 305/20,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt XIV K 127/19,

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. a contrario i art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania karnego z urzędu;

2. odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 2 czerwca 2020 r., sygn. akt XIV K 127/19, M. S. został skazany na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i in. na karę 10 lat pozbawienia wolności. Orzeczenie to, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego, zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 305/20. Postanowieniem z dnia 8 października 2021 r., III KK 168/21, Sąd Najwyższy

oddalił jako oczywiście bezzasadną kasację obrońcy skazanego wniesioną od wyroku Sądu odwoławczego.

W dniu 7 lutego 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego, w którym domaga się on wznowienia postępowania karnego zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 grudnia 2020 r., sygn. akt II AKa 305/20 ze względu na „naruszenie art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, art. 45 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 41 Kodeksu postępowania karnego poprzez wydanie wyroku przez Sąd, który ze względu na sposób wyłonienia nie spełniał warunku niezależności i bezstronności”. W związku z powyższym autor pisma wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Enigmatyczna treść wniosku skazanego nie pozwala na jednoznaczne ustalenie podstawy wywiedzonego pisma. W szczególności nie wiadomo, czy skarżący sygnalizuje wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w postaci nienależytej obsady sądu, czy też formułuje wniosek o wznowienie postępowania w związku z potrzebą wydania takiego orzeczenia, wynikającą z rozstrzygnięcia organu międzynarodowego działającego na mocy umowy międzynarodowej ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską. Wzywanie go do sprecyzowania swojego żądania nie znajduje jednak uzasadnienia, bowiem przyczyna uchylenia orzeczenia z urzędu, przewidziana w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie zachodzi, zaś ewentualny wniosek o wznowienie postępowania oparty o przepis art. 540 § 3 k.p.k. jest oczywiście bezzasadny.

Zaskarżony wnioskiem o wznowienie postępowania wyrok wydał Sąd Apelacyjny w Gdańsku w składzie: SSA X. Y., SSA X.1 Y.1 i SSO del. do Sądu Apelacyjnego X.2 Y.2. Sędzia X. Y. został powołany na urząd sędziego sądu apelacyjnego w Sądzie Apelacyjnym w Gdańsku postanowieniem Prezydenta RP z dnia [...] 2008 r., a sędzia X.1 Y.1 postanowieniem z dnia [...] 2010 r. Sędziowie ci nie uczestniczyli więc w konkursach przed Krajową Radą Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, zatem przywoływane w uzasadnieniu wniosku orzeczenia trybunałów międzynarodowych oraz Sądu Najwyższego nie

mają do nich zastosowania. Podobnie rzecz się ma z sędzią X.2 Y.2, która w chwili orzekania była sędzią Sądu Okręgowego w Gdańsku. Warto zauważyć, że skazany nie wskazuje sędziego, z którym wiąże naruszenie standardu niezależności i bezstronności, a utrzymuje jedynie, że jeden członek składu orzekającego został powołany na urząd przez KRS po skróceniu kadencji poprzedniej Rady, co jak wykazano, jest nieprawdą. Oznacza to, że sygnalizacja zaistnienia powodu wznowienia postępowania na podstawie art. 439 § 1 pkt k.p.k. w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. okazała się niezasadna.

Przyjmując, że skazany usiłuje oprzeć swój wniosek na przesłance z art. 540 § 3 k.p.k. stwierdzić trzeba, co następuje. Zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego; wniosek winien też być opłacony. Jednakże w świetle art. 545 § 3 k.p.k., sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od prokuratora, adwokata albo radcy prawnego bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność. Sytuacja taka ma miejsce w rozważanej sprawie, ponieważ bezzasadność wniosku dostrzegalna jest już na pierwszy rzut oka.

Po pierwsze, skazany w istocie rzeczy nie uzasadnia swojego wniosku, a jego skromne wywody, przynajmniej w części, nie pozostają w związku z postawionym zarzutem. W szczególności nie wiadomo dlaczego skazany upatruje postawy wznowienia w art. 41 k.p.k., a więc w przepisie regulującym kwestię wyłączenia sędziego. W postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym nie składano takiego wniosku, nie podnoszono związanego z tym zarzutu w kasacji, wreszcie nie wiadomo jaki związek ma omawiana kwestia z orzecnictwem europejskim. Po drugie, jak już wyjaśniono, wątpliwości związane ze składem Sądu nie mogą dotyczyć sędziów X. Y. i X.1 Y.1. Po trzecie, skazany nie próbuje nawet powiązać delegacji sędzi X.2 Y.2 z rozstrzygnięciami organów międzynarodowych (te, które przywołuje, przynajmniej jedno, dotyczą postępowania przed KRS, co w rozważnej sprawie nie miało miejsca; dodać trzeba, że sędzia ta przeszła pozytywny test przed Sądem Najwyższym, już jako sędzia Sądu Apelacyjnego, w związku z rozpoznawaniem kasacji w sprawie V KK 197/22).

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie.

[J.J.]

[r.g.]